

ORAN

KÜLTÜR SANAT

*Çiçek gibi insanların
kalbini kırdınız.
Bahçeleriniz bahar
görmesin.*

**AHMED
ARİF**

*"HASRETİNDEN
PRANOLAR
ESKİTTİM."*

KÜNYE

İMTİYAZ SAHİBİ

FAHRİ CÜREBAL
GENEL YAYIN YÖNETMENİ

İLKNUR ÖZAYAZ

EDİTÖR

ERDİ ÇAMUR

YAYIN DANIŞMA KURULU

ERDİ ÇAMUR

DUYGU ERDEMLİ

GÖRSELLEŞTİRME

ERDİ ÇAMUR

YAZARLAR

LARA AYDIN

NİSANUR CÖMERT

MUHAMMED ÖZTÜRK

ALİ EMİR ZENGİN

DOĞU REZAN ÖZTÜRK

GÖRSELLER

HAYRİ ARDA YAZICI

NİSAN KÖKSAL

YİĞİT BATUHAN ATALI

DİLARA ÖGET

A H M E D A R İ F

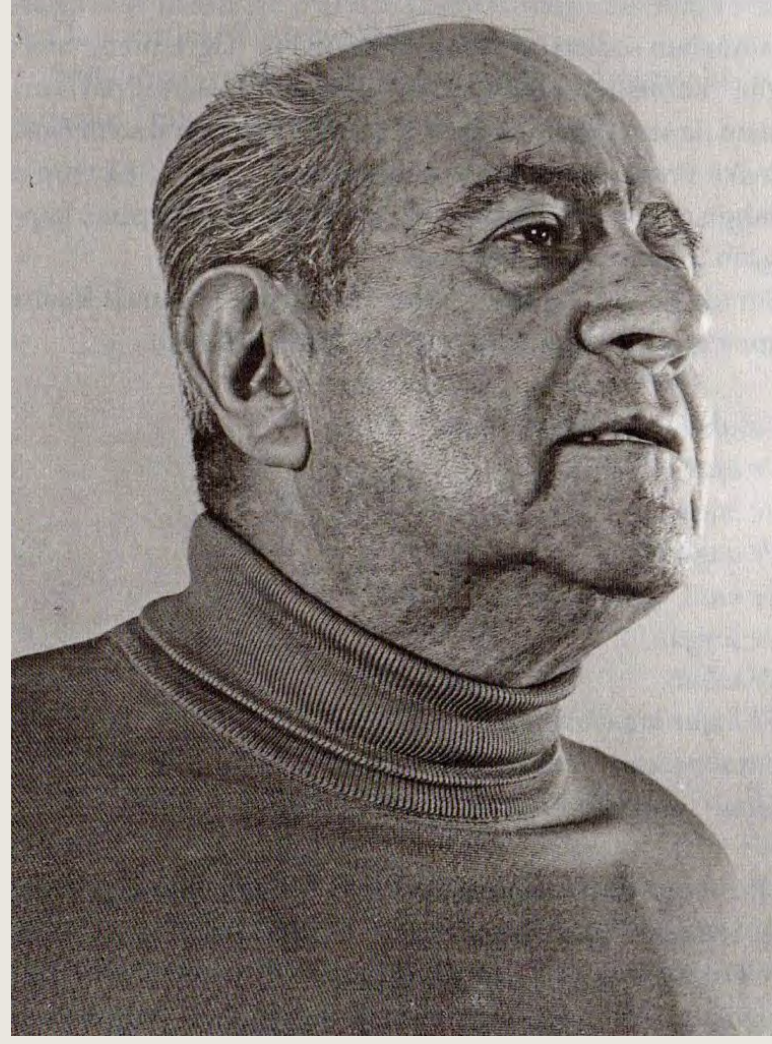
H A S R E T İ N D E N
P R A N G A L A R
E S K İ T T İ M

M E T İ S Y A Y I N L A R I

AHMED ARİF

“HASRETİN VE UMUDUN ŞAİRİ”

Ahmed Arif, 21 Nisan 1927’de Diyarbakır’da doğdu. Asıl adı Ahmet Önal’dı. Babası Kerküklü bir memur, annesi ise Diyarbakırlıydı. Doğup büyüdüğü topraklar; Mezopotamya’nın sıcaklığı, yoksulluğu ve halkın yüzyıllardır taşıdığı acılarla yoğrulmuştu. Bu yüzden Ahmed Arif’in şiirlerinde hem Anadolu’nun hem Mezopotamya’nın sesi yankılanır: “Anadolu... yalnızlığın kardeşliğidir bu topraklar.”

Çocukluğu, savaş sonrası Türkiye’sinin yoksul ama umut dolu atmosferinde geçti. Lise eğitimini Afyon’da tamamladı. Kültür ve halk edebiyatına duyduğu ilgi, bu yıllarda şekillenmeye başladı. Daha sonra Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Felsefe Bölümü’ne girdi. Ancak öğretimini tamamlayamadı.

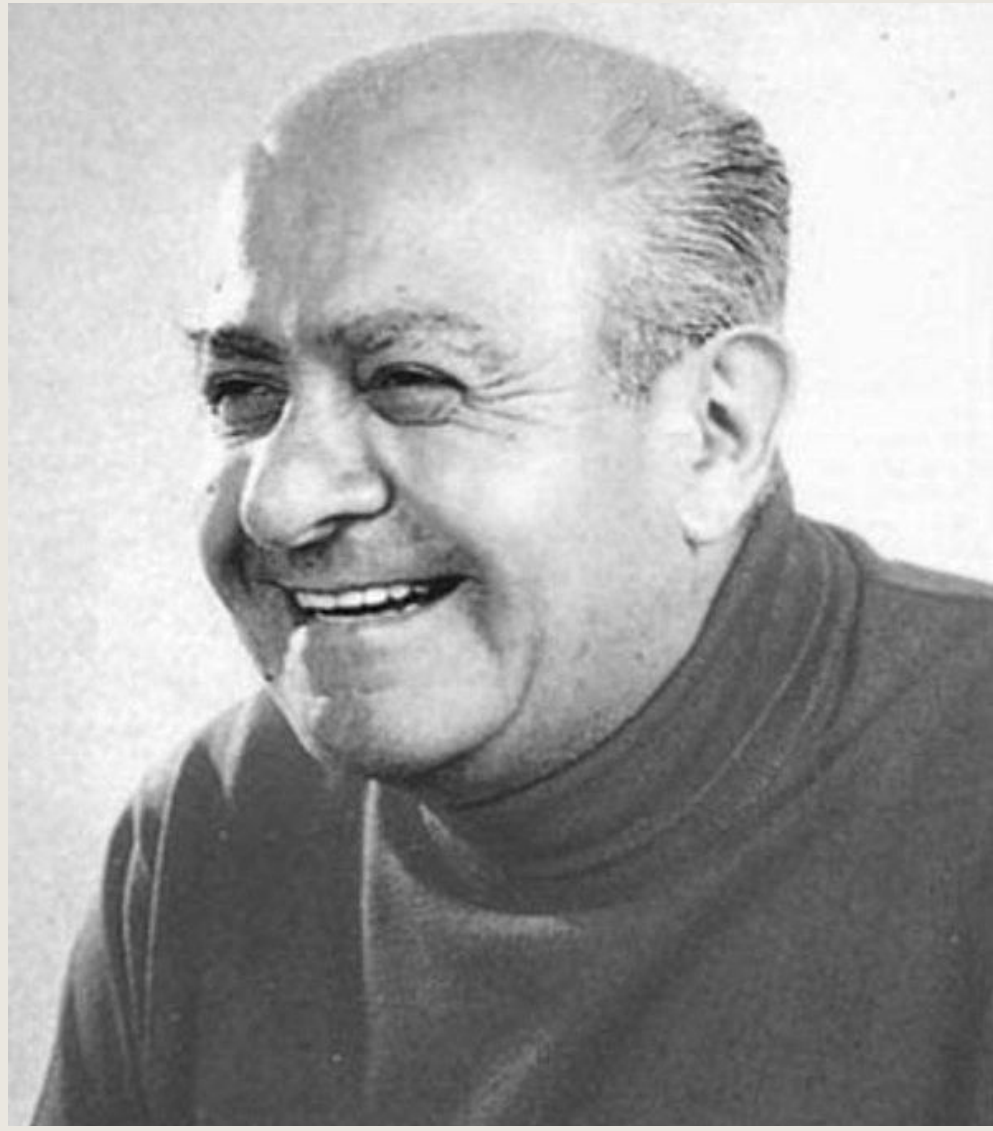
Bu dönemde yaşadığı yalnızlık, sevgiliye, vatana, halka duyduğu özlemle birleşti. Ahmed Arif’in şiirleri işte bu özlemin yankısıdır.

*“Hasretinden
prangalar eskittim,
Saçlarına kan
gülleri takayım.”*

Ahmed Arif, Türk şiirinde halk diliyle modern duyarlılığı birleştiren ender şairlerdendir. Ne tam bir divan şairidir ne de bütünüyle halk ozanı ama her iki damarın da içinden geçer.

Şiirlerinde Anadolu insanının yoksulluğunu, direnişini, aşkını ve onurunu anlatır. Onun dilinde “yoksulluk” bir utanç değil, bir direniş biçimidir.

Aşkı da sıradan değildir; onun aşkı “özgürlükle karışmış”, “hasretle yoğrulmuş” bir sevgidir.

1968 yılında yayımladığı tek şiir kitabı “Hasretinden Prangalar Eskittim” Türk edebiyatında efsaneleşti.

Bu kitap, yayımlandığı günden bu yana onlarca baskı yaptı ve hâlâ en çok okunan şiir kitaplarından biridir. Ahmed Arif, halkın şairidir. Hiçbir zaman kendini entelektüel bir zümreye ait hissetmedi, şiirini daima halkın diliyle kurdu.

Samimiyet, onun en güçlü özelliğidir.

Kelimeleri yalın ama yakıcıdır.

Bir kelimeyi seçmeden önce sanki onu yaşar, yüreğinde taşır, sonra yazar.

Ahmed Arif, 2 Haziran 1991’de Ankara’da hayata veda etti.

Geride az sayıda şiir ama derin bir yankı bıraktı.

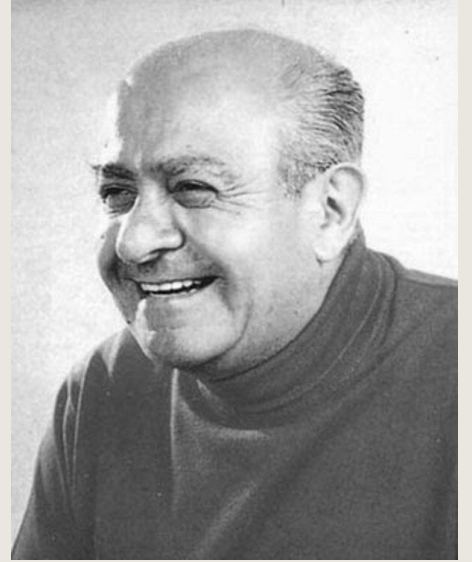
Bugün hâlâ onun dizeleri şarkılarda, mektuplarda, duvar yazılarında, insanların kalbinde yaşamaktadır.

AHMED ARİF'TE ANADOLU

Türk edebiyatının en özgün seslerinden biri olan Ahmed Arif, şiirlerinde Anadolu insanının acılarını direnişini ve umutlarını dile getirmiştir. Onun dizelerinde Anadolu yalnızca bir coğrafya değil aynı zamanda bir yaşam biçimi, bir kader ve bir sevgidir.

Ahmed Arif'in şiirlerinde Anadolu, yoksulluğun, özlemin, sevdanın merkezi olarak yer alır. Halkın diliyle, sade ama derin, imgelerle konuşur. "Hasretinden Prangalar Eskittim" adlı şiirinde toprağın kokusu köylerin yalnızlığı dağların sessizliği sıkça hissedilir. Anadolu insanını kahramanlaştırmadan ama derin bir saygıyla anlatır. Ayrıca Ahmed Arif'in dili, halk türkülerinden beslenir. Anadolu ağzlarını, deyimlerini ve halk söyleyişlerini kullanarak şiirlerine samimi ve güçlü bir yerellik kazandırır. Bu yönüyle o hem halk şairi hem de çağdaş bir ozandır.

Onun dizelerinde Anadolu hem acıların hem umudun sembolüdür. Bu yüzden Ahmed Arif Anadolu'nun sesi olmuş, halkının duygularını ve özlemlerini edebiyata taşımıştır.

MUHAMMED ÖZTÜRK

ANADOLU
"Beşikler vermişim Nuh'a
Salıncaklar, hamaklar,
Havva Ana'nı dünkü çocuk sayılır,
Anadoluyum ben,
Tanıyor musun?
Utanırım,
Utanırım fıkarahtan,
Ele, güne karşı çıplak...
Üşür fidelerim,
Harmanım kesat.
Kardeşliğin, çalışmanın,
Beraberliğin,
Atom güllerinin katmer açtığı,
Şairlerin, bilginlerin dünyalarında,
Kalmışım bir başıma,
Bir başıma ve uzak.
Biliyor musun?"

FOTOĞRAFLAR İLE AHMED ARİF'İN ANADOLUSU

Köy Okulunda Öğrenciler

Bir Köy Okulunda Öğrenciler

Köy Enstitüsü Öğrencilerinin Yol Yapım Çalışması

Ara Güler'in objektifinden Anadolu Köylüsü

**Ara Güler'in Objektifinden Tarlada
Çalışan Bir Köylü**

“KÖYLÜ
MİLLETİN
EFENDİSİR.”

MUSTAFA KEMAL ATATÜRK

TOPLUMCU GERÇEKÇİLİK

Edebiyat tarihinin dönüm noktalarından biri olarak kabul edilen toplumcu gerçekçilik, sanatın toplumsal yaşamdan ayrı düşünülemeyeceğini savunan bir edebi anlayıştır.

Bu akıma göre edebiyat; yalnızca estetik bir uğraş değil, halkın sorunlarını görünür kılmak, eşitsizlikleri sorgulamanın ve daha adil bir dünya özlemini dile getirmenin aracı olmalıdır. Yazın dünyasında bireysel duyguların, iç hesaplaşmaların öne çıktığı dönemlerin aksine, toplumcu gerçekçiler toplumsal yapıyı bütün yönleriyle incelemeyi tercih etmişlerdir.

Toplumcu gerçekçi eserlerde yoksulluk, işçi yaşamı, köylünün alın teri, adaletsizlik ve eşitsizlik sıkça işlenen temalardır. Yazar, gözlem gücünü kullanarak gerçek yaşamdan hareket eder; karakterler halk içinden seçilir ve yaşam mücadeleleri olduğu gibi aktarılır. Ancak bu anlatım kuru bir aktarımdan ibaret değildir. Amaç; okuyucuda farkındalık yaratmak, toplumsal değişim için bir bilinç uyandırmaktır.

Bu akımın Türkiye'deki önemli temsilcileri arasında Ahmed Arif ve Nazım Hikmet Ran, şiirde toplumcu gerçekçiliğin öncüsü olarak görülür. Onların dizelerinde halkın sesi yankılanır, umut ve mücadele bir bütün olarak işlenir. Roman ve öykü alanında ise Yaşar Kemal, Orhan Kemal, Sabahattin Ali ve Kemal Tahir gibi isimler, Anadolu insanının zorluklarla dolu hayatını gerçekçi bir dille yansıtmıştır.

Toplumcu gerçekçilik, sadece bir edebiyat yönelimi değil insanı merkeze alan bir düşünme biçimidir. Okuyucusunu pasif bir izleyici olmaktan çıkarıp toplumu sorgulayan ve değişime katkı sunabilecek bilinçli bireyler olarak konumlandırır. Bu yönüyle yalnızca yazıldığı dönemi değil bugünün dünyasını anlamak için de güçlü bir rehber niteliği taşır.

NİSA NUR CÖMERT

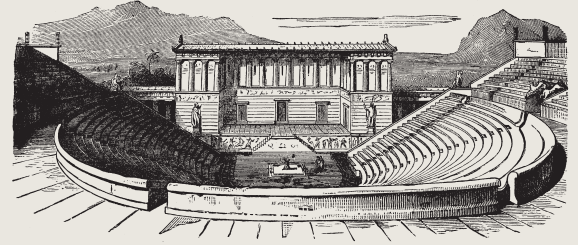
TARİHTEKİ İLK TİYATRO

Tiyatro insanlığın varoluşundan bu yana duygularını, inançlarını ve yaşadıklarını sahneye taşıdığı en eski sanat dallarından biridir. İlk çağlardan itibaren insanlar, doğayı ve yaşamı anlamlandırmak için tanrılara, doğaüstü güçlere inanmışlardır. Bu inanışlar, zamanla ritüellerden sanata, tapınmadan sahneye dönüştü. İşte tiyatronun temelleri de böyle atıldı.

ANTİK YUNAN

Tiyatronun bilinen ilk örnekleri, MÖ 6. yüzyılda Antik Yunan'da ortaya çıktı. İnsanlar, bereket ve şarap tanrısı Dionysos onuruna düzenlenen şenliklerde tanrılara teşekkür etmek ve bolluk dilemek için törenler düzenliyordu. Bu törenler, zamanla dramatik oyunlara dönüştü. Atina'da yapılan Dionysos Şenlikleri, tarihteki ilk tiyatro etkinlikleri olarak kabul edilir. Bu şenliklerde sahnelenen oyunlar tragedya ve komedya olmak üzere iki türe ayrılmıştı. Bu dönemin büyük yazarları Sophokles, Euripides ve Aristophanes, tiyatronun altın çağını şekillendiren isimler oldular.

İLK OYUN İLK OYUNCU

Rivayete göre tiyatronun ilk oyuncusu, M.Ö. 534 civarında yaşayan Thespis adlı bir şairdi. Thespis, korodan ayrılarak sahneye tek başına çıktı ve karakter canlandırdı. Böylece "tiyatroda oyunculuk" kavramı doğdu. Bugün bile "tiyatrocı" anlamında kullanılan "Thespian" kelimesi, onun adından gelir.

İLK TİYATRO BİNASI: DİONYSOS TİYATROSU

İlk Tiyatro Binası: Dionysos Tiyatrosu Atina'daki Dionysos Tiyatrosu, tarihte bilinen ilk taş tiyatro binası olarak kabul edilir. M.Ö. 5. yüzyılda inşa edilen bu açık hava tiyatrosu, yaklaşık 17.000 kişi kapasitesindeydi. Sadece bir eğlence değil aynı zamanda bir toplumsal ve politik tartışma alanıydı. Tragedya ve komedinin büyük ustaları Aiskhylos, Sophokles ve Euripides burada eserlerini sergilediler.

THEATRON

Tiyatro kelimesi, Yunanca “theatron” yani “görme yeri” sözcüğünden gelir. Çünkü tiyatro, ilk olarak insanların bir araya gelerek tanrılara adanmış törenleri seyretmesiyle doğdu. İlk resmi tiyatro şenliği M.Ö. 534 yılında Atina'da düzenlendi. Bu etkinlikler genellikle kentin ileri gelenleri tarafından organize edilir, yarışmalar düzenlenir ve kazanan oyun, sahibine büyük sosyal prestij kazandırır. Tiyatro, o dönemde yalnızca bir sanat değil, aynı zamanda sınıfsal bir statü göstergesiydi.

Antik Yunan'da tiyatrolarda dekor ya da kostüm yoktu. Sahne neredeyse tamamen boş olurdu. Oyuncular, canlandırdıkları karakterin duygusunu maskeler aracılığıyla ifade ederlerdi. Bir başka önemli unsur ise “koro” idi. Koro, oyunun anlatıcısı görevini üstlenir, hem yorum yapar hem de izleyiciyle karakterler arasında köprü kurardı. Bugün tiyatronun simgesi hâline gelen gülen ve ağlayan maskeler, işte bu geleneğin bir mirasıdır.

TRAJEDİ, KOMEDİ VE ARİSTOTELES'İN ÜÇ BİRLİK KURALI

Yunan tiyatrosunda iki tür oyun vardı: trajedi ve komedi. Trajediler genellikle tanrılarla insanların çatışmaları üzerine kuruluydu. Komediler ise siyasi taşlamalar ve halkın günlük yaşamından alınan mizahi sahneler içerirdi.

Bu dönemin oyunları, filozof Aristoteles'in “üç birlik” (zaman, yer, olay) kuralına dayanıyordu.

Oyun tek bir olay etrafında dönmeliydi. Tek bir yerde geçmeliydi.

Bir gün gibi kısa bir zaman dilimini kapsamalıydı.

Bu kural, yüzyıllar boyunca tiyatro sanatının biçimlenmesinde temel bir ilke oldu.

İSTANBUL'DAN TİYATRO SAHNELERİ

Ses 1885

Sahne Aznavur

Ali Paşa Hanı

Süreyya Operası

Moda Sahne

Haldun Taner Sahnesi

Çevre Tiyatrosu

"Sanatsız kalan bir
milletin hayat
damarlarından biri
kopmuş demektir."
Mustafa Kemal Atatürk

Sigmund Weinberg

SİNEMA NEDİR?

Sinema veya sinema sanatı, kamera aracılığı ile elde edilmiş görüntülerin bir ışık aracılığı ile beyaz renkte bir perdeye yansıtılarak film adı verilen sesli veya sessiz hareketli videolar elde edilmesi işidir .

Lumiere Kardeşler

TARİHTEKİ İLK SİNEMA FİLMİ

Yüzyılın icadı olarak tarihe geçen kinestekop, Lumiere kardeşlerin 1895 yılında patent almasıyla sinema çağını başlattı. "Arrival of a Train at La Ciotat" isimli, Lumiere kardeşlerin çektiği ilk sinema filmi 15 karenin bir araya getirilmesiyle oluşturulmuştur ve toplam 55 saniye sürmüştür.

TÜRK TARİHİNDE İLK SİNEMA

İlk film gösterimi, Rumen sinemacı Sigmund Weinberg tarafından 1896 yılında başkent İstanbul'daki Yıldız Sarayı'nda gerçekleştirilmiştir. Bunu, 1897'de Weinberg'in Beyoğlu ve Şehzadebaşı semtlerindeki halka açık gösterileri izlemiştir. Türklerin kendi filmlerini yapmaya başlaması ise biraz daha geç oldu. 1914 yılında Fuat Uzkınay tarafından çekilen "Ayastefanostaki Rus Abidesinin Yıkılışı" filmi Türk sinema tarihinin başlangıcı olarak kabul edilir. Ne yazık ki bu film günümüze ulaşamamıştır ancak Türk sinemasının ilk adımı sayılmıştır.

Ayastefanostaki Rus Abidesinin Yıkılışı

ÖĞRENCİMİZDEN FİLM ELEŞTİRİLERİ

ÖLÜ OZANLAR DERNEĞİ

Ölü Ozanlar Derneği, katı disiplinli bir yatılı okulda öğrencilerine farklı bir bakış açısı kazandırmaya çalışan Edebiyat öğretmeni John Keating'i in etkisini konu alır. Kenating, gençlere yalnızca şiiri değil, kendileri olma cesaretini öğretir. Filmin merkezinde, aile ve toplum baskısıyla kendi hayallerini yaşamak arasında sıkışan Neil Perry'in trajik hikayesi yer alır. Filmde "Carpe Diem / Anı Yaşa" çağrısı bireyin kendi yolunu bulması gerektiğini vurgular. Son sahnede öğrencilerin sıralara çıkarak Keatin'e destek vermesi sinema tarihinin en güçlü saygı ve direniş anlarından biridir.

AKIL OYUNLARI

Akıl Oyunları, gerçek bir matematikçi olan John Nash'in dehasıyla birlikte yaşadığı şizofreni mücadelesini konu alır. Film, zekânın parlak tarafı kadar karanlık yanlarını da gösterir. Nash'in hayal ile gerçek arasındaki çizgiyi giderek kaybetmesi, izleyiciyi hem zihinsel bir gerilime hem de duygusal bir yolculuğa sürükler. Yönetmen Ron Howard, hikayeyi yalnızca bilimsel başarı üzerinden değil, insani boyutuyla anlatır. Kısacası Akıl Oyunları, zekânın yalnızca bir ayrıcalık değil, bazen ağır bir yük olabileceğini etkileyici bir biçimde gösteren, düşündürten ve sarsıcı bir filmidir.

DERGİDE EMEĞİ GEÇEN ÖĞRENCİLER

Ali Emir Zengin

Ayşe İpek Öksüz

Dilara Öget

Ali Emir Zengin

Lara Aydın

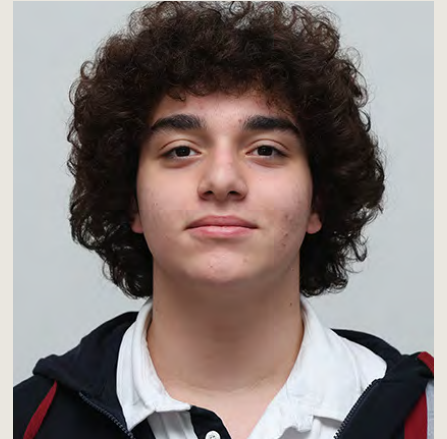
Muhammed Öztürk

Nisa Nur Cömert

Nisan Köksal

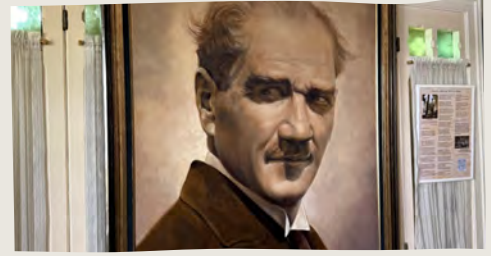

Yiğit Batuhan Atalı

Hayri Arda Yazıcı

AŞIYAN TEVFİK FİKRET MÜZESİ GEZİMİZ

Yeni
içerikler,
taze fikirler
ve dopdolu
bir sayı
daha!

2.
Sayımızda
Yaşar
Kemal ile
birlikteyiz.

İçinde
Gelecek Var!

Anaokulu | İlkokul | Ortaokul | Anadolu Lisesi

